

Arrest

nr. 271 430 van 20 april 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat M. MEIRLAEN
Hofbilkstraat 15
9940 EVERGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische Koerd te zijn, afkomstig uit de stad Mosul in de Centraal-Iraakse provincie Ninewa. Tussen 2011 tot 2013 studeerde u computertechnologie aan de universiteit van Dohuk (provincie Dohuk, Koerdische Autonome Regio - KAR). Nadien opende u in Mosul een winkel met mobiele telefoons en computerbenodigdheden. U sloot deze winkel in augustus 2014 omwille van de slechte veiligheidssituatie na de komst van Islamitische Staat (IS).

Op 2 mei 2015 kwamen leden van IS naar uw woning om u te overtuigen zich bij hen aan te sluiten. U heeft noch geweigerd, noch ingestemd. De volgende dag, op 3 mei 2015, vertrok u uit Mosul met behulp van een smokkelaar en ging u naar een vriend van uw vader in Tel Afar (Noord-Irak). U bleef er tot 7 mei

2015. Vervolgens probeerde u de Syrische grens over te steken, wat niet lukte. Op 15 mei 2015 kon u dan toch de Iraaks-Turkse grens oversteken.

Vanuit Turkije reisde u met een vrachtwagen naar België. U kwam op 25 mei 2015 aan in België en diende de volgende dag een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 november 2015 nam het CGVS in hoofde van u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u vooropgestelde vervolgingsfeiten. Omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in uw voorgehouden regio van herkomst, Mosul (provincie Ninewa) werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend op grond van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 25 oktober 2017 ontving het CGVS van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken een 'Vraag tot intrekking van statuut subsidiaire bescherming' (dd. 23/10/2017). In het kader van het heroverwegen van de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u op 13 november 2017 door het CGVS opgeroepen om tijdens een persoonlijk onderhoud deze nieuwe elementen mondeling toe te lichten.

Op 22 december 2017 nam het CGVS in hoofde van u een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Omwille van de nieuwe elementen die aan het licht kwamen bij het heroverwegen van de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus kon namelijk niet langer geloof worden gehecht aan uw voorgehouden identiteit en uw herkomst uit Mosul, provincie Ninewa. Uw werkelijke regio van herkomst kon worden herleid tot Dohuk, Noord-Irak. U had uw beschermingsstatus met andere woorden verkregen op grond van feiten die u verkeerd heeft weergegeven en/of achtergehouden, valse verklaringen en vervalste documenten die doorslaggevend waren voor de toekenning van de status. U haalde geen doorslaggevende redenen aan ter behoud van uw eerder bekomen beschermingsstatus.

Op 4 oktober 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS. U ging niet in cassatieberoep tegen die beslissing.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 20 maart 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek herhaalde u dat u uit Mosul afkomstig bent. U verwees naar uw relatie met een Roemeens meisje in België, dewelke christene is. Volgens u zou men jullie in Irak kwaad berokkenen wanneer dit bekend zou geraken. Daarnaast verwees u naar de veiligheidssituatie in Irak, dewelke van die aard is dat u nooit in veiligheid zal kunnen leven. Ter staving van uw tweede verzoek legde u volgende documenten voor: uw Iraakse identiteitskaart dd. 23/06/2009, foto's ter staving van uw relatie en een handgeschreven brief van partner.

Op 28 augustus 2019 besliste de Commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van uw tweede verzoek, waartegen u geen beroep indiende.

U verliet België niet en diende op 7 september 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in, waarbij u opnieuw herhaalt dat u in Irak altijd in Mosul hebt gewoond. U dient een nieuw verzoek in omdat u problemen heeft met uw ogen en u zich om de drie maanden naar het ziekenhuis dient te begeven. U wil graag een kans om uw ogen te laten behandelen. Verder verklaart u niet te kunnen terugkeren naar Irak omdat u er niet vrij zou kunnen zijn als mens. Uw familie is tegen uw vrijheid, u kan daar geen alcohol drinken en uw vader zou zeggen dat u naar de moskee moet gaan. Wat betreft uw familiale situatie, verklaart u niet meer samen te zijn met uw vriendin M. (...) sinds begin 2020. U legt geen nieuwe documenten neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient verder vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

Uw eerste verzoek om internationale bescherming werd op 20 november 2015 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De vluchtelingenstatus werd u geweigerd omdat uw asielmotieven ongeloofwaardig bleken, de subsidiaire beschermingsstatus werd u toegekend op basis van de veiligheidssituatie in uw voorgehouden regio van herkomst Mosul (provincie Ninewa, Centraal-Irak). U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 22 december 2017 nam het CGVS in hoofde van u een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Op basis van de nieuwe elementen die aan het licht kwamen bij het heroverwegen van de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus was namelijk gebleken dat er niet langer geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden identiteit en uw herkomst uit Mosul, provincie Ninewa. In werkelijkheid moet uw regio van herkomst worden herleid tot Dohuk (provincie Dohuk, Koerdische Autonome Regio - KAR). U had uw beschermingsstatus met andere woorden verkregen op grond van feiten die u verkeerd heeft weergegeven en/of achtergehouden, van valse verklaringen, en van vervalste documenten die doorslaggevend waren voor de toekenning van de status. Het CGVS argumenteerde dat er verder geen redenen waren ter behoud van uw status aangezien er in hoofde van u geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming..

Op 4 oktober 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS. U ging niet in hoger beroep tegen de beslissing. Het arrest van de RvV heeft bijgevolg gezag van gewijsde. Op 20 maart 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde te vrezen voor uw veiligheid bij terugkeer naar Irak als gevolg van uw relatie met een christelijke vrouw. Dat u mogelijks een relatie zou hebben in België achtte het CGVS geen reden om u internationale bescherming toe te kennen. Het hebben van een relatie heeft op zich namelijk geen uitstaans met een gegronde vrees voor vervolging zoals vastgelegd in de vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien bracht u geen enkel concreet element aan waaruit moest blijken dat jullie relatie tot represailles in uw regio van herkomst zou kunnen leiden. U lichtte niet toe wie u vreesde, wat u precies vreesde, noch welke indicaties er zouden zijn dat uw relatie tot represailles kon leiden.

Verder herhaalde u tijdens uw tweede verzoek altijd in Mosul te hebben gewoond. Zoals reeds tijdens uw intrekkingsbeslissing werd aangehaald kon dit niet meer geloofwaardig worden geacht. U legde een Iraakse identiteitskaart neer doch werd opgemerkt, naast het feit dat u in het kader van de heroverweging van uw beschermingsstatus verklaarde dat u dit document was kwijtgeraakt, dat deze identiteitskaart reeds tijdens uw initiële asielprocedure vals werd bevonden. Het CGVS verklaarde uw tweede verzoek dan ook als niet-ontvankelijk, waartegen u verder geen beroep indiende.

U herhaalt tijdens onderhavig verzoek opnieuw in Mosul te zijn opgegroeid (verklaringen DVZ 19.11.2021, vraag 5 & 10). Wederom wordt herhaald dat in het kader van uw intrekkingsbeslissing omstandig werd gemotiveerd dat hier geen enkel geloof meer aan gehecht kan/kon worden. Het louter herhalen van uw afkomst uit Mosul kan de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst en dus ook van de problemen die u daar zou hebben gekend, niet herstellen. Het feit dat u zich blijft beroepen op een vrees ten aanzien van een regio waarvan u niet afkomstig bent, ondergraaft bij voorbaat iedere geloofwaardigheid van uw asielmotieven en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw nood aan internationale bescherming.

U haalt in onderhavig verzoek ook aan dat u niet kan terugkeren naar Irak omdat u er 'niet vrij kan zijn'. Uw familie zou gekant zijn tegen uw vrijheid, u zou er bijvoorbeeld geen alcohol kunnen drinken en uw vader zou u verplichten om naar de moskee te gaan (verklaringen DVZ 19.11.2021, vraag 16). Ook dit rechtvaardigt geenszins een internationaal beschermingsstatuut. Dat u het gebruik van alcohol zou moeten afzweren bij een terugkeer naar Irak kan bezwaarlijk als een aantasting van uw intrinsieke vrijheid worden aanzien. Dat u, een zelfverklaard moslim (verklaringen DVZ 19.11.2021, vraag 9), door uw vader gevraagd zou worden om naar de moskee te gaan kan evenmin doorgaan als een inperking van uw vrijheid.

Tot slot haalt u ook aan dat u een medisch probleem aan uw ogen hebt en u hiervoor in België graag een behandeling zou krijgen (verklaringen DVZ 19.11.2021, vraag 16 & 23). Mocht u van mening zijn dat de problemen aan uw oog een element is dat mogelijks kan leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich hiervoor tot de geëigende medische procedure te wenden.

U legt geen nieuwe documenten neer die de eerdere appreciatie van het CGVS weet om te buigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin

Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome

Regio van 20 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIS maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIS-activiteiten, geniet ISIS steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. De meeste activiteiten en aanvallen van ISIS vinden plaats in het district Makhmur van de provincie Erbil. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIS-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Daarnaast voerde in 2019 en 2020 de internationale coalitie onder leiding van de Verenigde Staten, samen met de peshmerga en Iraakse veiligheidstroepen operaties uit tegen ISIS-cellen in het district Makhmur.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Sinds 2018 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het Turkse leger voert daarnaast ook grondoperaties uit in de gebieden grenzend aan Turkije en richtte militaire bases op op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen vooral in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil is toegenomen. De Turkse lucht- en grondoperaties duurden voort in de eerste helft van 2020. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. Deze lucht- en grondoperaties, die voornamelijk plaatsvonden in de provincies Dohuk en Erbil en in mindere mate in Suleymaniyah, veroorzaken daarnaast ook ontheemding van inwoners van dorpen in de betrokken gebieden. Eenheden van de Iraakse grenswacht hebben in juli 2020 in overleg met Turkije posities ingenomen aan de Turks-Iraakse grens met als doel een de-escalatie van het conflict tussen Turkije en de PKK en het vermijden van burgerslachtoffers. Ook eenheden van de peshmerga namen posities op de grens in.

Sinds een vijftal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran), PDK (Kurdistan Democratic Party) en PJAK (Kurdistan Free Life Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI-, PDK-, en PJAK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg

van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2, 62 en “62/2” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de onderzoeksplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel “62/2” van de Vreemdelingenwet, bemerkt de Raad dat de Vreemdelingenwet geen artikel “62/2” bevat en dat verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij dit artikel geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2022 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig verzoek op internationale bescherming steunt op het feit dat zij problemen heeft met haar ogen en op het feit dat zij in Irak niet vrij zou kunnen zijn als mens. Haar familie is tegen haar vrijheid, zij kan daar geen alcohol drinken en haar vader zou zeggen dat zij naar de moskee moet gaan (administratief dossier, stuk 6, deel DVZ, verklaring volgend verzoek, vragen 16 en 19). Tevens herhaalt zij altijd in Mosul te hebben gewoond.

2.2.5. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Waar zij ook in het kader van huidig verzoek volhoudt steeds in Mosul te hebben gewoond, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht het volgende gemotiveerd: *“Uw eerste verzoek om internationale bescherming werd op 20 november 2015 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De vluchtelingenstatus werd u geweigerd omdat uw asielmotieven ongeloofwaardig bleken, de subsidiaire beschermingsstatus werd u toegekend op basis van de veiligheidssituatie in uw voorgehouden regio van herkomst Mosul (provincie Ninewa, Centraal-Irak). U ging niet in beroep tegen deze beslissing.*

Op 22 december 2017 nam het CGVS in hoofde van u een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Op basis van de nieuwe elementen die aan het licht kwamen bij het heroverwegen van de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus was namelijk gebleken dat er niet langer geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden identiteit en uw herkomst uit Mosul, provincie Ninewa. In werkelijkheid moet uw regio van herkomst worden herleid tot Dohuk (provincie Dohuk, Koerdische Autonome Regio - KAR). U had uw beschermingsstatus met andere woorden verkregen op grond van feiten die u verkeerd heeft weergegeven en/of achtergehouden, van valse verklaringen, en van vervalste documenten die doorslaggevend waren voor de toekenning van de status. Het CGVS argumenteerde dat er verder geen redenen waren ter behoud van uw status aangezien er in hoofde van u geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming..

Op 4 oktober 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS. U ging niet in hoger beroep tegen de beslissing. Het arrest van de RvV heeft bijgevolg gezag van gewijsde. Op 20 maart 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde te vrezen voor uw veiligheid bij terugkeer naar Irak als gevolg van uw relatie met een christelijke vrouw. Dat u mogelijks een relatie zou hebben in België achtte het CGVS geen reden om u internationale bescherming toe te kennen. Het hebben van een relatie heeft op zich namelijk geen uitstaans met een gegronde vrees voor vervolging zoals vastgelegd in de vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien bracht u geen enkel concreet element aan waaruit moest blijken dat jullie relatie tot represailles in uw regio van herkomst zou kunnen leiden. U lichtte niet toe wie u vreesde, wat u precies vreesde, noch welke indicaties er zouden zijn dat uw relatie tot represailles kon leiden.

Verder herhaalde u tijdens uw tweede verzoek altijd in Mosul te hebben gewoond. Zoals reeds tijdens uw intrekkingbeslissing werd aangehaald kon dit niet meer geloofwaardig worden geacht. U legde een Iraakse identiteitskaart neer doch werd opgemerkt, naast het feit dat u in het kader van de heroverweging van uw beschermingsstatus verklaarde dat u dit document was kwijtgeraakt, dat deze identiteitskaart reeds tijdens uw initiële asielpprocedure vals werd bevonden. Het CGVS verklaarde uw tweede verzoek dan ook als niet-ontvankelijk, waartegen u verder geen beroep indiende.

U herhaalt tijdens onderhavig verzoek opnieuw in Mosul te zijn opgegroeid (verklaringen DVZ 19.11.2021, vraag 5 & 10). Wederom wordt herhaald dat in het kader van uw intrekkingbeslissing omstandig werd

gemotiveerd dat hier geen enkel geloof meer aan gehecht kan/kon worden. Het louter herhalen van uw afkomst uit Mosul kan de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst en dus ook van de problemen die u daar zou hebben gekend, niet herstellen. Het feit dat u zich blijft beroepen op een vrees ten aanzien van een regio waarvan u niet afkomstig bent, ondergraaft bij voorbaat iedere geloofwaardigheid van uw asielmotieven en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw nood aan internationale bescherming."

Inzake de bemerking van verzoekende partij dat zij niet kan terugkeren naar Irak omdat zij er niet vrij kan zijn, wordt voorts door verwerende partij terecht op het volgende gewezen: *"U haalt in onderhavig verzoek ook aan dat u niet kan terugkeren naar Irak omdat u er 'niet vrij kan zijn'. Uw familie zou gekant zijn tegen uw vrijheid, u zou er bijvoorbeeld geen alcohol kunnen drinken en uw vader zou u verplichten om naar de moskee te gaan (verklaringen DVZ 19.11.2021, vraag 16). Ook dit rechtvaardigt geenszins een internationaal beschermingsstatuut. Dat u het gebruik van alcohol zou moeten afzweren bij een terugkeer naar Irak kan bezwaarlijk als een aantasting van uw intrinsieke vrijheid worden aanzien. Dat u, een zelfverklaard moslim (verklaringen DVZ 19.11.2021, vraag 9), door uw vader gevraagd zou worden om naar de moskee te gaan kan evenmin doorgaan als een inperking van uw vrijheid."*

Aangaande de door verzoekende partij aangehaalde medische problemen met haar ogen, wordt ten slotte in de bestreden beslissing nog op goede gronden het volgende overwogen: *"Tot slot haalt u ook aan dat u een medisch probleem aan uw ogen hebt en u hiervoor in België graag een behandeling zou krijgen (verklaringen DVZ 19.11.2021, vraag 16 & 23). Mocht u van mening zijn dat de problemen aan uw oog een element is dat mogelijks kan leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich hiervoor tot de geëigende medische procedure te wenden."*

Door verzoekende partij worden geen argumenten bijgebracht die bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt voor te houden, de commissaris-generaal wel degelijk alle door verzoekende partij aangegeven nieuwe elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze uiteen heeft gezet waarom verzoekende partij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk vergroten dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In zoverre verzoekende partij voorts in haar verzoekschrift insinueert dat zij een 'afvallige' is en opwerpt wraakacties van familie, kennissen en milities te vrezen, stelt de Raad vast dat dit blote en post-factumbeweringen betreffen, die geen steun vinden in het administratief dossier. Immers dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij hiervan nooit eerder gewag maakte en bovendien tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige volgend verzoek nog uitdrukkelijk aangaf moslim te zijn wanneer haar gevraagd werd naar haar religie (verklaring volgend verzoek, vraag 9). Het is dan ook geenszins ernstig dat verzoekende partij *post factum*, nadat de bestreden beslissing werd genomen, plots beweert een afvallige te zijn.

2.2.6. Wat nog de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de actualisering van de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk, Noord-Irak, die werd opgenomen in de door verwerende partij bijgebrachte nota met opmerkingen (zie rechtsplegingsdossier, stuk 4): *"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note

wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 juli 2019 werd een nieuwe regionale regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olieinkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie zet er de plattelandsbevolking onder druk, vernielt infrastructuur en landbouwgebied en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren bestookt door raketaanvallen en luchtaanvallen toe te schrijven aan de sjiiitische milities omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse

leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk, Erbil, Suleimaniyah en Zakho. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking. In het najaar van 2020 en in het voorjaar van 2021 nam het aantal incidenten waarbij burgerdoden vallen, weer af.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Dit leidde tot ontheemding in de getroffen regio's. De beschikbare informatie bevat geen melding van burgerslachtoffers die bij deze acties te betreuren zouden zijn. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidsperoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

Het door verzoekende partij bijgebrachte "Algemeen ambtsbericht Irak" d.d. oktober 2021 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (bijlage 4 van het verzoekschrift) werpt geen ander licht op bovenstaande vaststelling. Immers dient te worden vastgesteld dat de erin vervatte informatie geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de KAR is gesteund.

Waar verzoekende partij nog opwerpt dat de levensomstandigheden in de KAR/de provincie Dohuk precair zijn met een groot risico om te worden ontheemd of in een situatie van extreme armoede terecht te komen, duidt de Raad er nog op dat socio-economische overwegingen, zoals opvang/huisvestingsperspectieven, slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In casu bevat het administratief dossier echter geen concrete elementen die een dergelijke situatie in hoofde van verzoekende partij suggereren, noch brengt verzoekende partij dergelijke concrete elementen aan.

Gelet op het voorgaande, zijn er derhalve evenmin nieuwe elementen of feiten aan de orde, of door verzoekende partij voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier. Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Badini (administratief dossier, stuk 6, deel DVZ, verklaring volgend verzoek). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting twintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS